21/05/2026

Πανηγυρικός Εσπερινός των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης στην Καρδίτσα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, το απόγευμα της Τετάρτης 20 Μαΐου 2026, χοροστάτησε στην Ακολουθία του Πανηγυρικού Εσπερινού επί τη δεσποτική εορτή της Αναλήψεως του Σωτήρος Χριστού και τη ιερά μνήμη των αγίων, ενδόξων, μεγάλων βασιλέων και ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης, στον πανηγυρίζοντα Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καρδίτσης.

Με ιδιαίτερη λαμπρότητα και μέσα σε κλίμα πνευματικής χαράς τελέσθηκε η

ακολουθία του Εσπερινού, ενώ πλήθος πιστών προσήλθε στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό, προκειμένου να συμμετάσχει στην πανήγυρη και να προσκυνήσει το απότμημα του ιερού λειψάνου της Αγίας Ελένης, μητρός του Αγίου Κωνσταντίνου, το οποίο φυλάσσεται στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό.

Ο Σεβασμιώτατος εξέφρασε τη χαρά και τη δοξολογία του προς τον Θεό για τη συνεχή και αδιάκοπη προσέλευση των πιστών, μικρών και μεγάλων, οι οποίοι από την έναρξη ακόμη της ακολουθίας προσέρχονταν με ευλάβεια, προκειμένου να λάβουν την ευλογία των Αγίων και να ενισχυθούν πνευματικά μέσα από τη χάρη του Θεού.

Κατά το θείο κήρυγμά του, ο Σεπτός μας Ποιμενάρχης αναφέρθηκε αρχικά στη μεγάλη δεσποτική εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, υπογραμμίζοντας ότι σαράντα ημέρες μετά την ένδοξη Ανάστασή Του, κατά τις οποίες ο Αναστημένος Χριστός φανερώθηκε στους μαθητές Του, στους εβδομήκοντα, στους πεντακοσίους αδελφούς και σε ολόκληρη την πρώτη Εκκλησία, αναλαμβάνεται στους ουρανούς και επανέρχεται «εκεί όπου ήταν το πρότερον», στην αιώνια κατάσταση της Τριαδικής Θεότητος.

Τόνισε ότι η Εκκλησία εορτάζει το γεγονός της Αναλήψεως όχι απλώς ως μία ανάμνηση ενός ιστορικού γεγονότος, αλλά ως βεβαίωση της σωτηρίας και της θεώσεως του ανθρώπου. Ο σαρκωμένος Θεός, ο οποίος προσέλαβε την ανθρώπινη φύση με όλη την τραγικότητα και τη φθορά της, την θέωσε διά του Σταυρού και της Αναστάσεώς Του και πλέον την ανυψώνει στους ουρανούς. Έτσι, ο άνθρωπος καλείται να γίνει μέτοχος της θείας δόξης και της αγιότητος του Θεού.

Στο σημείο αυτό, συνέδεσε το γεγονός της Αναλήψεως με την τιμή των ιερών λειψάνων των Αγίων, σημειώνοντας ότι η παρουσία και η χάρη των Αγίων αποτελούν καρπό αυτής ακριβώς της θεώσεως της ανθρώπινης φύσεως. Οι Άγιοι

έγιναν δοχεία του Αγίου Πνεύματος, δέχθηκαν τη δόξα του Αναστημένου Χριστού και γι’ αυτό τα ιερά τους λείψανα ευωδιάζουν, θαυματουργούν και προσκυνούνται από τους πιστούς. Ανέφερε χαρακτηριστικά ότι οι πιστοί προσεύχονται ενώπιον των ιερών λειψάνων και ζητούν τις πρεσβείες των Αγίων, διότι μέσα από αυτούς ενεργεί η χάρη του Θεού.

Συνεχίζοντας, αναφέρθηκε στα παλαιοδιαθηκικά αναγνώσματα της εορτής και ιδιαιτέρως στον Προφήτη Ησαΐα, τον οποίο χαρακτήρισε «πέμπτο Ευαγγελιστή», διότι προανήγγειλε με σαφήνεια το μυστήριο της σωτηρίας. Επεσήμανε τα λόγια του προφήτου περί του Σωτήρος που έρχεται «με τον μισθόν αυτού και το έργον αυτού ενώπιον αυτού», ερμηνεύοντας ότι ο «μισθός» του Χριστού είναι το εκούσιο πάθος και ο σταυρικός Του θάνατος, διά των οποίων χάρισε στον άνθρωπο την αιώνια ζωή, ενώ το «έργο» Του είναι η προαιώνια πρόνοια και αγάπη του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου.

Ιδιαίτερη αναφορά έκανε και στην προφητική εικόνα του Κυρίου που εμφανίζεται με «κόκκινο ένδυμα», σαν να έχει πατήσει σταφύλια στο ληνό, εξηγώντας ότι το κόκκινο αυτό ένδυμα προτυπώνει το πάθος και το τίμιο αίμα του Χριστού, το οποίο

χύθηκε για τη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους. Μέσα από αυτό το πάθος και αυτή τη θυσία ο Κύριος της Δόξης ανέρχεται στους ουρανούς ως νικητής του θανάτου και σωτήρας του κόσμου.

Ο Σεβασμιώτατος στάθηκε ακόμη στο γεγονός ότι ο αναληφθείς Χριστός γίνεται πλέον μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Όπως ανέφερε χαρακτηριστικά, ο άνθρωπος δεν έχει μόνο ουράνιο Πατέρα, αλλά και ουράνιο Αδελφό, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, ο οποίος ήρθε ανάμεσά μας, έζησε την ανθρώπινη πραγματικότητα και συνεχίζει να βρίσκεται διαρκώς κοντά στον άνθρωπο μέσα στην Εκκλησία Του.

Αναφερόμενος στις τελευταίες στιγμές πριν από την Ανάληψη, σημείωσε ότι ο Κύριος παρέδωσε στους μαθητές Του την εντολή να εξέλθουν σε όλα τα έθνη και να κηρύξουν μετάνοια και άφεση αμαρτιών, αρχίζοντας από την Ιερουσαλήμ. Τόνισε ότι η μετάνοια δεν αποτελεί μία εξωτερική ή τυπική κατάσταση, αλλά βαθιά εσωτερική αλλαγή και πορεία ζωής, μέσα από την οποία ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει αληθινά τον Αναστημένο και Αναληφθέντα Χριστό.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε και στη διαρκή παρουσία του Χριστού μέσα στην Εκκλησία. Η Ανάληψή Του, όπως ανέφερε, δεν σημαίνει εγκατάλειψη του ανθρώπου. Ο Χριστός δεν άφησε τον κόσμο ορφανό, αλλά απέστειλε το Πανάγιο Πνεύμα και συνεχίζει να βρίσκεται ανάμεσα στους ανθρώπους, υπενθυμίζοντας διαρκώς ότι το έργο Του είναι η σωτηρία του ανθρώπου. Αυτό, όπως τόνισε, αποτελεί και το κέντρο της αγάπης του Θεού προς τον κόσμο.

Στο δεύτερο μέρος της ομιλίας του, ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στους αγίους ισαποστόλους Κωνσταντίνο και Ελένη, τους οποίους η Εκκλησία προβάλλει όχι γιατί έχουν ανάγκη τιμής από τους ανθρώπους, αλλά για να αντλούν οι πιστοί διδάγματα από τη ζωή και το έργο τους.

Μιλώντας για την Αγία Ελένη, υπογράμμισε ότι υπήρξε μία πιστή χριστιανή

μητέρα, η οποία με τη ζωή, την υπομονή και τη σοφία της επηρέασε ακόμη και τον σύζυγό της Κωνστάντιο Χλωρό, ώστε να αγαπά και να σέβεται τους Χριστιανούς. Παράλληλα, ανέθρεψε τον υιό της Κωνσταντίνο με αρχές και πίστη, εμφυσώντας του την αγάπη προς τον Θεό και τον άνθρωπο.

Για τον Μέγα Κωνσταντίνο τόνισε ότι από νεαρή ηλικία έζησε μία διαφορετική πορεία ζωής, έχοντας ως θεμέλιο τη χριστιανική διαπαιδαγώγηση της μητέρας του. Παρά τις δυσκολίες, τις πολιτικές αναταραχές και τις δοκιμασίες που αντιμετώπισε, όταν έφθασε στα ανώτατα αξιώματα της αυτοκρατορίας δεν επέλεξε την εκδίκηση ούτε την καταπίεση, αλλά εργάστηκε για την ειρήνη, την πρόοδο και τη σταθερότητα της αυτοκρατορίας.

Ο Σεβασμιώτατος εξήρε τη διορατικότητα και τη σοφία του Μεγάλου Κωνσταντίνου, αναφέροντας ότι υπήρξε σπουδαίος πολιτικός και στοχαστικός νους, ο οποίος κατόρθωσε να θεμελιώσει τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία, να ιδρύσει την Κωνσταντινούπολη και να διαμορφώσει συνθήκες ενότητας και σταθερότητας για τον λαό.Ιδιαίτερη μνεία έκανε και στη σύγκληση της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου στη Νίκαια, την οποία ο Μέγας Κωνσταντίνος συγκάλεσε προκειμένου να

αντιμετωπιστεί η αίρεση του Αρειανισμού και να διατυπωθεί με σαφήνεια η ορθόδοξη πίστη περί της θεότητος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Μέσα από αυτή τη Σύνοδο, όπως ανέφερε, επιβεβαιώθηκε ότι ο Χριστός είναι αληθινός Θεός, «Θεού Υιός αληθινός εκ Θεού αληθινού», γεγονός που έφερε ειρήνη και σταθερότητα στην Εκκλησία.

Σημείωσε ακόμη ότι ο Μέγας Κωνσταντίνος άφησε τον Θεό να καθοδηγεί τη ζωή

και τις αποφάσεις του και γι’ αυτό οδήγησε το κράτος και την Εκκλησία «σε ήρεμα λιμάνια», δημιουργώντας συνθήκες ειρήνης, ασφάλειας και βεβαιότητας για τους ανθρώπους. Παράλληλα, μαζί με την Αγία Ελένη, η οποία αξιώθηκε να βρει τον Τίμιο Σταυρό στους Αγίους Τόπους, ανέπτυξαν σπουδαίο εκκλησιαστικό, κοινωνικό και φιλανθρωπικό έργο, οικοδόμησαν ναούς και δημιούργησαν προϋποθέσεις προόδου και ευημερίας.

Ολοκληρώνοντας το θείο κήρυγμά του, ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε ότι οι Χριστιανοί καλούνται, ακόμη και μέσα στις δυσκολίες και τις δοκιμασίες της καθημερινής ζωής, να διατηρούν διαφορετικό ήθος και πνευματική στάση, ζώντας τον Χριστό και την Εκκλησία ως βεβαίωση πίστεως και αληθινής ζωής. Τόνισε ότι όταν ο άνθρωπος αφήνει τον Χριστό να κατοικεί μέσα στην καρδιά του και να τον καθοδηγεί, τότε φωτίζεται και αποκτά αληθινή χαρά και ειρήνη.

Τέλος, ευχήθηκε πατρικώς προς όλους τους εορτάζοντες και τις εορτάζουσες, οι

οποίοι φέρουν τα ονόματα των αγίων ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης, ο αναληφθείς Κύριος, διά πρεσβειών των τιμωμένων Αγίων, να τους χαρίζει υγεία, δύναμη, πνευματική πρόοδο και πλούσια την ευλογία Του στη ζωή τους.

